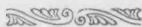

Ena izmed divjih vijolic. K nekemu redovniku na Dunaju, ki je svoj čas slovel kot posebno goreč pridigar, je nekoč prišla ženica, ki je po cerkvah veliko molila in bila znana po vsem mestu kot jako bogoljubna duša. Pa vkljub temu je vedno zatrjevala, da je največja grešnica na svetu. Bistroumni mož je takoj spoznal, da ženska ne govori iz ponižnosti, marveč da je v njenem govorjenju veliko napuha in samoljubnosti in da išče le pohvale. Zato jo je sklenil ozdraviti enkrat za vselej. Reče ji: »Jako žalostno je, da si upate to kar očitno povedati. Z osebo, ki je največja grešnica na svetu, niti ne govorim.« Kako pa vam je zdaj vzkipela ta nepristna vijolica: »Kdo mi more kaj očitati? Nič hudega nisem storila. Zmeraj sem v cerkvi, postim se in opravljam še druga dobra dela.« Smehljaje se poslovi dobri redovnik, vesel, da se mu je tako posrečilo razkrinkati skrito prevzetnost in častihlepnost.

Poznate srečo?

Spisala Darovana.

Dan potem ni bilo šole. Lentek je spisal svojo nalogo že takoj po zajtrku. Potem je pa brez pravega dela smukal po kuhinji in po hramu ter vohal in gledal, kaj delajo drugi. Včeraj so klali prešiče. Kar veselo je bilo pogledati veliki kup klobas, lepo okroglih in debelih. Skrbno je Lentek pazil, kako da se napravi taka reč. Že ob pogledu mu je hotela kar sama smukniti dol po grlu, da ni držal ust močno zaprtih. »Lentek, ker si dobro izvršil šolsko nalogo, dobiš pri kosilu celo klobaso,« se oglasijo mati, ko so videli sinka, kako požira sline.

»Tisto pa že! Dobi jo, ker je jeseni tako pridno pasel prešiče,« dobrohotno pritrldijo oče.

»Jo dobim? Ali jih boste spekli?«

«I seveda, mar bomo kar takšne jedli?» se odreže hlapec, ki je imel tudi sam precej dolge zobe za tako jed.

Lentek je vedel dosti. Veselje ga je prešinjalo. Šel je vun, v samotni kraj, da ondi nemoteno premisli svojo namero. Navzlic domačemu dirindaju in klobasam ni pozabil revnega Francka, ne svojih sklepov. Otroškolepe

misli so se mu porajale v glavi. Cel popoldan bo imel čas ter priliko, da namero izpelje.

Tako zatopljenega predrami hlapec, ki prinese mimo njega koš otave. Nehote začne peti prav po hlapčevsko ono prežlahtno:

Klobase narejene
so materi 'zročene;
oj, da bi že sedli,
oj, da bi jih že jedli!

Lentku to petje ni ravno ugajalo. On je namreč sklenil drugače. Zdaj mu pa pride ta hlapec obujat poželjenje po klobasah! Pa vendar ostane pri svojem sklepu, Mamki božji na ljubo in da vidi srečo.

Opoldne pri kosilu je užival Lentek le samo prikuho, mater je pa že prej prosil, naj denejo njegovo klobaso vstran, ker jo hoče použiti pozneje enkrat.

Od sinoči še je imel Lentek shranjenih par lepih jabolk na polici. Naskrivaj jih je pustil smukniti v žep. Pod jopič je pa zmašil doberšen kos kruha in še nekaj skrbno v papir zavitega. Tako opremljenega so videli mati, kako je šel hitro po kosilu od doma. Niso ga poklicali nazaj, saj so vedeli, da deček nima kaj slabega v mislih.

Lentek pa je stopal naglo. Proti Franckovemu domu. Čisto predolga se mu je zdela danes ta pot. Najrajši bi bil kar skočil pred Francka. Izročil bi mu vse, kar hrani pod jopičem in v žepu. Prav vzradostil se je, ko je zagledal fantiča ob vogalu hiše, kako si prizadeva, da spravi majhen jerbašček, poln drv, na glavo.

»Malce počakaj, ti jaz pomorem,« priskoči Lentek. »Ali bolje, pusti zdaj, pa poglejva, kaj je v teh mojih žepih.«

Pa stopi Lentek pred Francka in mu ponudi — kakor včeraj, — s polnimi rokami kruha, jabolk in nekaj v papir zavitega. Francek, ves presenečen, ni vedel družega, kot darove sprejeti iz rok usmiljenega tovariša.

»Bog ti povrni, dobri Lentek!« To je bilo vse, kar je mogel reči. Glas je zastajal Francku v grlu. Saj ta dan z materjo še nista drugega užila, kot skorjico kruha. Zdelo se je Francku, kot da je Lentek rešilen angel, ki ne pusti reveža v hudi stiski brez pomoči. Takoj odhiti Francek

v sobo k materi, da ji pokaže, kar je ravnokar sprejel iz dobrih rok. Lentek se pa tiho splazi zadaj k oknu, da tam skrivaj opazuje srečo revnih. Vidi in sliši vse, kako moli uboga, čisto bleda žena, notri v sobi, sklenjenih rok, obrnjena proti podobi Device Marije:

»Hvala ti, o Mati zapuščenih! Saj sem vedela, da me uslišiš. Ti si bila, ki si vdehnila fantiču plemenite misli. Le vodi ga, o Mati, po poti do neminljive sreče.«

Med tem je Francek v svoji radovednosti začel odvijati papir, ki je moral hraniti pač nekaj posebno dobrega, kakor se mu je dozdevalo. O res! V dečkovih rokah se pokaže — velika, pečena klobasa.

»Jej, jej, glejte, mama! To je pa menda nalašč za vas,« je zajecjljal Francek.

Lentku zunaj na oknu so bila pa skoraj ušesa prekratka in oči preozke. Hudo je oboje nategoval in nopenjal. Malo še, pa bi se bil prekucnil skozi okno noter v sobo. Onadva ga pa še niti zapazila nista — od same sreče ne. Naposled se pa vendar spomni Lentek, da ni dobro in varno, viseti tukaj na oknu. Lahko pride kdo mimo in izve za njegove skrivnosti, ki so ga storile tako srečnega.

Tisti večer je bil Lentek videti nekam posebno miren. Zgodaj se je spravil k počitku. Prej je pa še materi razodel, da je bil danes najsrečnejši dan za njega, kar jih pomni.

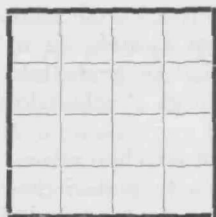
»Dragec moj, kakšno veselje imam, da te vidim srečnega. Le zmeraj bodi priden, pa bo tudi tebe vzljubila Mamka božja, kot betlehemska pastirico nekdam,« je rekla mati pa poljubila sinku nedolžno čelo. Lentek pa je kmalu potem zaspal in zasnival. O čem? O sami sreči. —

Zdelo se je Lenteku, da šeta v lepem gaju, koder dajejo vsa drevesa v najlepšem cvetju hladno senco. Ob strani izvira vrelec čiste vode. Ravno misli zajeti Lentek vode iz studenčka, kar se nenadoma razgrnejo veje, posute z zelenjem in cvetjem. Pred njim stoji — — oh, lepa gospa v belem pajčolanu, posutem s kristalnimi biseri. Njej na strani se smehlja fantič angelskomilega obraza, ravno te velikosti kot on. Z vrčem, ki ga ima, zajame pri vrelcu vode ter je dá piti Lentku. Mlada gospa mu pa z ljubeznivim glasom dé:

»Poznam te, Lentek! Videla sem te, kako si bil usmiljen in si pomagal revnima, ki sem jima jaz mati. Glej, ta moj božji Sin te hoče imeti za svojega prijateljčka, za bratca svojega, ker tako ljubiš trpeče. Pa tudi jaz te sprejemem za svojega. Tudi jaz ti bom Mati.«

Oj srečni Lentek! Spoznal je nebeško Kraljico in njenega Sina. Padel je na kolena. Sklenjenih rok je sprejel nebeški blagoslov, ki mu ga je podala Mati božja s svojimi svetimi rokami. Postal je otrok Marijin v rosni mladosti, pa ne samo v sanjah, ampak tudi v resnici. Spoznal je pravo srečo, srečo Marijinega otroka — in še zdaj kot odrasel mladenič uživa to srečo v družbi Marijini.

Ali si ne želite take sreče tudi vi?

Naloga.

(Priobčil Cid Em Nafr.)

Zapišite besede: Adam, kvas, voda, Samo — tako v četverokotnike, da jih boste enako čitali vodoravno in navpično.

Šaljivo vprašanje.

(Zastavil Internus.)

Kaj je v sredi Ljubljane?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)

Listnica uredništva.

P. n. gojenkam v Šmihelu, ki so darovale sv. obhajilo in sv. mašo, prisrčna zahvala! Vse drugo, kar je še dostavljeno, naj se povije v šopek Marijinih vijolic.

„Angelček“ je brezplačna priloga „Vrtcu“. Posebej stane 1 K 20 h na leto; ako pa kdo naroči vsaj 10 izvodov skupno, le 1 K.

Odgovorni urednik **Anton Kržič**.

Tiska Katol. Tiskarna v Ljubljani.